

1. **KRUCZENIE** (9) *sb n*

Pierwsze e jasne, końcowe pochylone.

sg *A* kruczenie (8). \diamond *L* kruczeniu (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) – XVII w.

Burczenie w brzuchu; strepitus, murmur intestinorum Cn (9) : Krupy pszeniczne poki są ielźcze młode/ nie są barzo dobre kxu iedzeniu/ ábowiem nadymanie w żywocie/ kruczenie/ pobolewanie bokow czyni. FalZioł III 25a, V 9v; iélli áni meatámi wietźzemi/ áni poceniém/ lub wednie lub wnocy/ [woda] nieidźie: á iefli fyw w kizkákach/ álbo w zalkórnych żyłách Itánowi/ (co kruczenié/ wiátry/ przeléwánié/ álbo odęćie okazaé) piłułkę iednę z łcrupułu [...] dáią Oczko 21v.

Wyrażenia: »kruczenie w żołądku i w jelitach« (2): Też woda w ktoreyby wrzały Brzołkinie/ kruczenie w żołądku y w ielitach oddała FalZioł I 110c, ++c.

»kruczenie w żywocie, żywota« (3 : 1): Theż takowe bańki. Znamionią kruczenie pukanie w żywocie/ z czego potym przychodzi wraczanie y też biegunka. FalZioł V 8v; O Boleniu y o kruczenin [!] żywota. FalZioł Y 37v, ‡8c, I 156a.

Cf **KRUCZEĆ**, [**KRUKAWKA**]

TG